

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Harmathy Szabolcs (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Palotai Emma (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. január 27-én kelt 12.P.23.527/2008/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + Áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 10.000 (tízezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - az alperes által tett, jogsértést elismerő nyilatkozatára is tekintettel - ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét az ... internetes portálon ... napján közzétett azon hirdetéssel, melyben tényként közli, hogy a lakosság egészségügyi állapotát véleményyeztető tényezők vannak jelen a centrumban, a felperes felületesen dolgozik, dohányzik és az üzletben szeszesitalok vannak elhelyezve.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 forint nem vagyoni kártérítést. Kötelezte az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 27.000 forint eljárási illetéket, valamint 15 napon belül a felperesnek bruttó 10.000 forint perköltséget azzal, hogy a felperesi jogi képviselő áfa mentes.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdését, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdését.

Rögzítette, hogy az alperes a jogsértés megtörténtét nem vitatta, a kereset teljesítését e körben nem ellenezte, ezért a jogsértés megállapítására vonatkozó részletes indokolást az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (2) bekezdése alapján mellőzte.

A nem vagyoni kártérítés megítélése tekintetében elsődlegesen azt állapította meg, hogy nem felel meg a valóságnak az az alperesi tényállítás, hogy a hirdetés szövegét a feladás napján törölte. 2008. február 21-én még az adott hirdetés elérhető volt, így az elsőfokú bíróság ezt vette alapul, illetve azt, hogy legalább ezen időpontig a hirdetési portálon a sérelmezett szöveg olvasható volt. Kifejtette azonban azt is, hogy nem ez volt a kártérítési összeg megítélésének és mértékének elsődleges szempontja. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a vendégkörtől értesült az üzlet működtetője a sérelmezett közlésről, amely a felperest érintően is olyan állításokat tartalmaz, amely a társadalmi életben negatívan értékelendő és a munkáját is illetően bizalomvesztést eredményezett. Ennek ellentételezéseként az elsőfokú bíróság a felperes által követelt 100.000 forint nem vagyoni kártérítést nem tekintettel eltúlzottnak még abban az esetben sem, ha az alperes a jogsértés elkövetését megbánta. Mindezek alapján az alperesi jogsértésre tekintettel az elsőfokú bíróság 100.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kötelezte az alperest.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Jogorvoslati kérelmében továbbra sem vitatta a jogsértés elkövetését, ugyanakkor álláspontja szerint a hirdetés a szépségszalonra vonatkozik, azzal foglalkozik és csak egy mondat érinti a felperest. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a hirdetés tartalmát túlzott jelentőségűnek értékelte a felperest ért sérelem vonatkozásában és a jogsértéssel arányban nem állóan kötelezte a nem vagyoni kár megfizetésére.

Figyelmén kívül hagyta azt a tény is, hogy még a hirdetés napján törölte a rendszerből a szöveget és teljesen megalapozatlanul állapította meg, hogy a hirdetés még 2008. február 21. napjáig olvasható volt. Ezzel kapcsolatban hivatkozott az ... portálon elhelyezett tájékoztatásra is.

Előadta, hogy sem a megállapítható jogsértés, sem egyéb bizonyítékok nem támasztották alá a nem vagyoni kár megállapíthatóságát. A felperes nem tudta konkrétan bizonyítani egyetlen vendége elmaradását sem és azt sem, hogy üzleti életével és működésével kapcsolatban a hirdetés szövege mennyiben érintette hátrányosan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Előadta, hogy nem volt vitás, hogy az alperes a hirdetéssel megsértette jóhírnevét, ennek következtében felelősség terheli. Arra is hivatkozott, hogy az alperes vélt vagy valós sérelmétől vezetve adta fel a hirdetést, melyben súlyosan sértette személyét és szakmai munkáját. Köztudomású, hogy a kozmetikus szakma bizalmi

kérdés is, és nem mindegy, hogy a vendég milyen emberi és szakmai kiszolgálást kap. Előadta, hogy a jelenlegi gazdasági helyzetben fokozottan ki van téve a kereslet csökkenésnek, és az nyilvánvaló, hogy a kezelések ára hiányzik a családi költségvetésből.

Utalt arra, hogyha az üzletről állítanak valótlanúságot, akkor az az ő tevékenységét is befolyásolja, illetve kihatással van rá. Azt is előadta, hogy a dolog természeténél fogva ellenőrizhetetlen, hogy ki és mikor látta a hirdetést, azt pedig még nehezebb megállapítani, hogy ennek hatására hányan nem vették igénybe a szolgáltatást.

Megítélése szerint a nem vagyoni kártérítés összege nem eltúlzott.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

E körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értelmezésével érdemben helyes döntést hozott.

Az alperes a személyhez fűződő jog megsértését nem vitatta, annak megállapítását fellebbezésében nem támadta, ezért a jóhírnévsértés körében a másodfokú bíróság az érdemi felülbírálatot mellőzte.

A jogorvoslati kérelemre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki:

A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a kártérítés egyik feltétele a kár bizonyítása. Önmagában annak állítása, hogy a jogsértés elvileg alkalmas lehet a személy megítélésének hátrányos befolyásolására, nem tekinthető olyan ténylegesen bekövetkezett nem vagyoni hátránynak, amely a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján a nem vagyoni kárpótlás megítélését megalapozza. A Ptk. 84. § e) pont szerint irányadó kártérítési felelősségi szabályok szerint - amelyek nem ragadhatók ki a kártérítés általános szabályai alól - csak bizonyított hátrányok esetén van lehetőség nem vagyoni kártérítésre annak csökkentése, vagy kiküszöbölése érdekében.

Azt, hogy a sérelemmel okozati összefüggésben a felperest érte-e olyan hátrány, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megítélését, köztudomású tényként a Pp. 163. § (3) bekezdése értelmében a bíróság külön bizonyítás nélkül is valónak fogadhatja el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a peres eljárás során felmerült tanúvallomás egyértelműen alátámasztja azt, hogy a felperest az alperesi hirdetést követően olyan hátrány érte, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható.

Az köztudomású ténynek tekinthető, hogy a kozmetikus szakma egyben bizalmi jellegű is, és ha valakiről olyan hirdetés jelenik meg, hogy felületesen dolgozik, a lakosság egészségügyi állapotát veszélyezteti, akkor emiatt a személyébe vetett bizalom megrendül, megítélését negatív módon befolyásolja.

Az tény, hogy a felperes konkrét ügyfélforgalom csökkenést nem igazolt, azonban tekintettel arra, hogy nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest és nem a vagyoni kár körében értékelhető igénnyel lépett fel, ez nem is volt szükséges jelen perben.

Az alperes által okozott hátrányos megítéléssel, negatív értékítélettel okozati összefüggésben az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítési összeg arányban állt és nem volt olyan ok, körülmény, ami annak megváltoztatását eredményezhette volna, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján annak helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. június 14.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő